

Живодайні джерела родинних вишиванок.

Глибокі зміни, що відбуваються в нашій країні, стосуються всіх сфер суспільства, зокрема системи освіти. Шукаючи орієнтир виховання підростаючого покоління педагогічний колектив Чевельчанської ЗОШ І-ІІІ ст. визначився в напрямку «Школа-родина». І це не випадково, адже українській системі виховання притаманна єдність родинного і шкільного впливу на особистість дитини. Щоб діти стали народом, творцями своєї долі, необхідно, аби вони за час свого навчання, виховання в сім'ї, школі міцно засвоїли духовність, культуру рідного народу, глибоко пройняли його національним духом. Реалізація родинно-шкільного виховання в навчальному закладі здійснюється через популяризацію сімейних виховних цінностей, відродження національних ремесел та промислів. Майстер – класи класних керівників та батьків їх учнів, які проходять у стінах школи в цьому навчальному році відкривають віковий розум, мудрість, майстерність наших талановитих односельчан.

Вишиванка – символ Батьківщини,
Дзеркало народної душі,

В колісанці купані хвилини,
Світло і тривоги у вірші.
Вишиванка – дитинча кирпате,
Що квітки звиває в перепліт,
Материнські ласки, усміх тата,
Прадідів пророчий заповіт.
Такими словами вірша Юрія Лазірка розпочалася класна година для учнів 7 класу Чевельчанської ЗОШ І-ІІІ ст. Уже третій рік поспіль школярі класу- родини

«Веселка» під керівництвом класного керівника Шваченко Л.С. працюють за напрямком «Від роду до народу» під девізом «Кожне дерево з плоду свого пізнається». Досліджують свої родоводи, вивчають історію рідного краю, звичаї, традиції, народні ремесла своїх земляків. Зокрема, цікавляться вишивкою. Адже це один із найдавніших і найпоширеніших видів народної творчості у наших селах та особливо шанований у родинах семикласників. Під час дослідницької роботи учні неодноразово переконувалися, що прагнення

прикрасити свій одяг, свій дім завжди було властиве їх предкам. За допомогою вишивки звичайний шматок домотканого полотна неодноразово перетворювався у їх працюваних руках на витвір справжнього мистецтва. Ось чому неабиякий інтерес у присутніх викликала стародавня легенда про виникнення української вишивки, яку розповів Котух Альоша..

Класний керівник Шваченко Лариса Семенівна познайомила присутніх із мотивами, кольоровою гамою, ритмами орнаментики, що розкривають лагідну вдачу національного характеру, показують славу історію і чарівну природу нашого краю, засвідчують одвічне прагнення українців до миру, добра і милосердя.

Вона показала рушники, які вишивала ще у першій чверті минулого століття її бабуса Євгенія Панасівна. Вони вражають білизнаю полотна, довершеністю узорів та яскравістю барв.

Народна вишивка – це мистецтво, яке постійно розвивається. От і сьогодні, вже у 21 столітті, народна традиція не зникає, а набирає обертів, популярності, стає актуальною і підсилюється сучасними формами одягу, новими узорами, взятими людьми все з тієї ж живої Землі-матінки, з рідної природи. Народу дуже близькі і дорогі давні традиції, милі серцю вишиті рушники, доріжки, серветки, подушечки, килими, скатертини, порт'єри, якими часто прикрашають оселі. То ж кожна хата відрізняється своєю самобутністю, власним баченням краси і затишку. І коли все це вишите власними руками з любов'ю і добром, то в домі панує затишок, любов, хороша і благодатна аура.

Школярі переглянули відео про популярність цього виду мистецтва сьогодні, познайомилися із презентацією про жителів наших сіл, які займаються вишиванням. Юля Кукуріка, Лена Бура, Лера Дворова, Ліля Міщук, Ангеліна Гордієнко прочитали вірші про «вічну пісню барв і кольорів».

Учні виконали пісні «Бабусина вишиванка» та «Мамина сорочка».

А щоб не пропали наші традиції, не канули у вічність, треба вчитися вишивати. Зробити це не

так уже й складно. І кожен може навчитися, якщо захоче. Лише треба прикласти трішечки зусиль, натхнення, терпіння, любові та мати велике бажання. І тоді вийде все просто чудово. Так, як у запрошених на цей захід гостей. Бабуса Бурої Лени Степаній Марія Миколаївна розповіла про своє захоплення вшивкою, принесла і показала дітям свої роботи (доріжки, подушечки, серветки, картини, рушники), які по праву можна назвати шедеврами народної творчості майстрині, поділилася з присутніми секретами власного вишивання. А ще Марія Миколаївна розказала про те, що саме в вишивці знайшла розраду, коли чекала

повернення сина з АТО. Сьогодні вона прививає любов до свого улюбленого заняття своїм внучкам Ярославі і Лені, які разом з бабусею залюбки пізнають ази цього давнього ремесла. Мама учня класу Паляничка Тетяна Григорівна займається вишивкою бісером. Вона також продемонструвала семикласникам свої картини – ікони. Показала, як вишиває їх. Далі учні слухали

розповіди про своє захоплення директора школи

Ковриги Оксани Іванівни та мами Котуха Альоші Вікторії Миколаївни. Вишивкою бісером вони займаються порівняно недавно. Але їхні роботи вражають досконалістю, акуратністю, вдало підбраною кольоровою гамою.

А іще гостею заходу була колишня випускниця школи Людмила

Григорівна Кореняк. Вона займається вишивкою практично на професійному рівні. Опанувала досконало біля десяти технік вишивки. Людмила Григорівна не лише ознайомила всіх із своїми роботами, а й провела майстер-клас із вишивання. Усі присутні мали можливість побачити, як під її умілими руками оживають квіти.

До речі, її вишивка– ікона «Ісус Христос», а також ікона «Святе сімейство» Палянички Т.Г., та картина «Державний герб» Степаній М.М., люб'язно подаровані майстринями, уже кілька років зберігаються в шкільному музеї родинного виховання. А вишитий дбайливими руками Степаній М.М. рушник є оберегом для учнів 7 класу і висить на чільному місці в класі-родині «Веселка».

«Під лежачий камінь вода не тече», - каже народна мудрість. Усе залежить від бажання, наполегливості, розуму, праці, старання. Насамкінець учні разом із гостями мали можливість створити із кольорових ромбів свій орнамент вишивки.

В.Сухомлинський писав: «См'я – це джерело, водами якого живиться повноводна ріка нашої держави.» Тож нехай ця ріка ніколи не міліє і не пересихає, а тече чистими і глибокими водами.

Бачите, який він вийшов чудовий! А на кольорових пелюстках написали, що для кожного з присутніх значить вишивка.

Якою б не була в кожного з нас доля, як би не склалися обставини життя, яким би не було становище в Україні, яка б пора року не була за вікнами наших осель, нас поважатимуть доти, доки ми поважатимемо самих себе, доки ми пам'ятатимемо про своє коріння і шануватимемо наші традиції. Хай у житті кожного переважає червоний колір – ознака любові, щастя, радості, благополуччя.